

22.

Zoals altijd vindt Tanja afleiding in haar werk. Deze dag voelt ze meer dan ooit hoe moe ze is en ze wordt gekweld door hevige hoofdpijn.

Ze voelt van al haar collega's de medelijdende blikken op zich gericht en als ze vlak na schooltijd even in de spiegel kijkt, schrikt ze van zichzelf. Als ze de toiletruimte weer uitloopt, botst ze tegen Mike op.

'Jou zocht ik,' grijnst hij.

Tanja schrikt zich suf en grijpt naar haar hoofd.

'Van Maaïke begreep ik dat je moe bent. Gaat het wel goed met je?' gaat hij onverstoort verder.

'Ja hoor,' zegt Tanja. 'Mag ik er langs, ik wil naar huis.' Ze heeft het gevoel dat ze stikt. Waarom moet ze uitgerekend nu die man weer tegenkomen.

'Weet je het zeker?' vraagt Mike, zonder opzij te gaan.

'Wilt u mijn collega met rust laten, meneer?' klinkt daar ineens een bitse vrouwenstem.

Oh, Maud, juicht het in Tanja.

Mike draait zich om en kijkt de vrouw aan. 'Ik heb iets te bespreken met deze juf,' zegt hij en hij wijst op Tanja, die zich geen raad weet.

'Als u iets te bespreken heeft, doet u dat met het hoofd van onze school,' gaat Maud verder en ze komt dichterbij. 'Dit is wel een vreemde plaats om een van onze leerkrachten te spreken niet?'

'Ik zocht haar,' zegt Mike nijdig en beent weg.

Maud schiet in de lach en slaat haar armen om Tanja heen,

die er nog altijd moe en verslagen uitziet.

‘Die vent ook,’ grinnikt ze.

Tanja glimlacht en zegt: ‘Deze keer meende hij het goed. Zijn dochter had hem verteld dat ik moe was en dat is ook zo.’

‘Is er iets?’ vraagt Maud dan. ‘Je ziet er niet uit.’

‘Dank je,’ grinnikt Tanja en ze wrijft met haar handen stevig over haar gezicht, zodat er wat kleur op haar wangen komt. ‘Het gaat wel. Ik had heel erg hoofdpijn. Die is nu gezakt. Ik ben alleen zo moe.’

De beide vrouwen lopen samen naar hun lokalen, pakken hun spullen en doen het licht uit. Even later bij de fietsenstalling nemen ze afscheid.

Als Tanja het schoolplein verlaten heeft, kijkt ze speurend rond. Ergens diep vanbinnen hoopt ze misschien toch dat ze Mike nog ziet. Ze heeft zo enorm veel behoefte om haar hart eens te luchten. Nee, niet bij Ronald, die is veel te druk met zichzelf en ook niet bij Maud, want die twijfelt te veel aan haar versie van het verhaal. Bij wie dan? Haar ouders, zussen? Heftig schudt Tanja haar hoofd. Ineens weet ze het. Ze remt af, stapt van haar fiets, draait honderdtachtig graden om en fietst de andere kant op, naar het huis van de oma van Maaïke.

In de voortuin is oma druk bezig wat onkruid uit de tuin te plukken, Maaïke helpt haar en Hummel springt eromheen.

‘Juf!’ roept Maaïke en holt op Tanja af. Oma kijkt ook op.

‘Dag, lief kind,’ zegt oma en komt met uitgestoken handen op haar af.

‘Papa is onder de douche,’ gilt Maaïke uitgelaten.

Tanja wordt rood.

‘Is er iets bijzonders?’ vraagt oma en ze kijkt Tanja doordringend aan.

‘Ehm... Mike was vanmiddag op school, omdat hij me wilde spreken,’ jukt ze een beetje. ‘Ik had toen geen tijd en nu ben ik op weg naar huis en ik dacht: ik fiets even bij u langs,’ kwebbelt Tanja aan één stuk door en ze hoort zelf hoe nerveus

ze klinkt.

‘Ik zou niet weten, wat hij met jou wilde bespreken,’ zegt oma en glimlacht haar bemoedigend toe.

Tanja bloost opnieuw en is verlegen met de hele gang van zaken. ‘Nou, dan ga ik maar weer,’ zegt ze en maakt aanstalten om weer op haar fiets te stappen.

Alles is gezegd en oma buigt zich weer over de tuin. Maaike zwaait haar juf na, totdat ze haar niet meer kan zien.

Nog voordat Tanja thuis is, rinkelt haar mobiel. Ze stapt af en rommelt snel in haar tas om het ding te zoeken.

Het is Mike, die even later in haar oor klinkt. ‘Je zocht me?’ vraagt hij liefjes.

Tanja schiet in de lach. ‘Jij zocht mij toch?’

Dan schiet ook Mike in de lach. ‘Dit kan geen toeval zijn,’ zegt hij. ‘Wat is er?’

‘Ik wil met je praten,’ zegt Tanja.

‘Praten?’ doet Mike verbaasd.

‘Ja en... eh, nou ja, eh... en zien,’ stottert ze.

Weer schiet Mike in de lach. ‘Begrijp ik het nu goed en hebben wij een afspraakje?’

Tanja bloost en wordt nerveus. ‘Noem het zoals je wilt. Kan het?’

‘Natuurlijk, natuurlijk, liefje, wanneer?’

‘Kan het vanavond nog?’ Even valt er een stilte.

‘Mag het wel van meneer de directeur?’ vraagt hij spottend.

‘Nee, maar die weet het niet en ik heb behoefte aan een luisterend oor. Mijn allerbeste vriendin begrijpt me niet meer, mijn man luistert niet en aangezien jij ook een man bent, begrijp jij het misschien wel.’

Weer valt er een stilte.

‘Ik zal het tegen niemand zeggen,’ roept ze nog als Mike blijft zwijgen.

‘Goed,’ is daar eindelijk zijn antwoord. ‘Laten we samen gaan eten in de kleine herberg om zeven uur.’